

Tradus și revizuit de IER (www.ier.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

CAUZA
CACUCI ȘI S.C. VIRRA & CONT PAD S.R.L. ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 27153/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

17 ianuarie 2017

*Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție.
Aceasta poate suferi modificări de formă.*

În cauza Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad S.R.L. împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din:

András Sajó, *Președinte*,
Vincent A. De Gaetano,
Nona Tsotsoria,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Krzysztof Wojtyczek,
Iulia Motoc,
Marko Bošnjak, *judecători*,

și Marialena Tsirli, *Grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 29 noiembrie 2016,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 27153/07, îndreptată împotriva României în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*), prin care au sesizat Curtea un resortisant român, doamna Floare Cacuci („prima reclamantă”) și S.C. Virra & Cont Pad SRL („a doua reclamantă”), o societate comercială română cu acționar unic deținută de prima reclamantă, la 19 aprilie 2007.

2. Reclamantele au fost reprezentate de domnul S.A. Kolozsi, avocat în Oradea. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantele au pretins, în special, că le-au fost încălcate drepturile din perspectiva art. 8 din Convenție în ceea ce privește împrejurările în care a fost efectuată o percheziție la domiciliul primei reclamante și la sediul social al celei de-a doua reclamante. Acestea au afirmat, de asemenea, că nu au dispus de o cale de atac efectivă în legătură cu această plângere.

4. La 18 octombrie 2012 acest capăt de cerere a fost comunicat Guvernului.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Prima reclamantă, doamna Floare Cacuci, s-a născut la 2 martie 1939 și locuiește în Oradea. Ea este expert contabil și proprietară și director general al celei de-a doua reclamante, S.C. Virra & Cont Pad SRL, societate comercială cu asociat unic cu sediul în Oradea. Ambele reclamante sunt membre ale Corpului experților contabili și contabililor autorizați din România.

A. Ancheta penală împotriva primei reclamante

1. Primul raport de expertiză contabilă judiciară

6. La 30 iulie 2001 Serviciul de Investigare a Criminalității Economice al Inspectoratului de Poliție Județean Bihor a dispus întocmirea unui raport de expertiză contabilă judiciară într-o cauză penală pe care o cerceta. Prima reclamantă a fost desemnată să elaboreze prezentul raport, care privea un prejudiciu material la bugetul de stat în sumă de 22 143 258 699 lei (ROL), care ar fi fost cauzat de S.C. T. P. SRL, o societate de drept privat. Onorariul primei reclamante pentru acest raport de expertiză a fost în sumă de 497 250 000 ROL.

Susținând că nu a fost plătită integral pentru raport, la 25 ianuarie 2004 prima reclamantă a prezentat poliției județene doar aproximativ nouăzeci și cinci de pagini ale raportului, care consta, de fapt, din mai mult de cinci sute de pagini. Ea a prezentat numai concluziile raportului. Anexele care justificau concluziile nu au fost incluse cu această ocazie, ci la o dată ulterioară (a se vedea pct. 22 infra).

Prima reclamantă a susținut că, atunci când poliția i-a cerut să predea restul de pagini ale raportului, ea a răspuns că raportul se afla în computerul său și că, din moment ce nu primise nicio plată pentru acesta, nu putea să-l imprime, pentru că era extrem de lung.

2. Al doilea raport de expertiză contabilă judiciară

7. La 25 martie 2005 prima reclamantă și alți doi experți contabili au fost desemnați de Judecătoria Oradea să întocmească un raport de expertiză contabilă judiciară într-o cauză penală de fraudă fiscală, fals și uz de fals – infracțiuni prezumtiv săvârșite de două terțe părți, M.G.S. și C.V.C., în calitate lor de directori ai două societăți de drept privat. Un al patrulea expert, care îi asista pe M.G.S. și C.V.C., a fost desemnat, de asemenea, să participe la elaborarea raportului.

Concluziile raportului, care a fost înaintat la 15 septembrie 2005 de către cei trei experți și cu care expertul asistent a fost de acord, au menționat că prin activitățile administrative desfășurate de M.G.S. nu a fost adus niciun

prejudiciu bugetului statului.

M.G.S. și C.V.C au fost achitați la 7 decembrie 2005 de Judecătoria Oradea. Această sentință a fost ulterior confirmată de Tribunalul Bihor la 28 mai 2007 în apel, și de Curtea de Apel Oradea la 22 mai 2008 în recurs.

3. Rezoluția procurorului de a începe urmărirea penală în legătură cu cel de-al doilea raport de expertiză contabilă judiciară

8. La 18 octombrie 2005 Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea a propus începerea din oficiu a urmăririi penale față de prima reclamantă pentru infracțiunea de fals intelectual, definită la art. 289 C. pen., în legătură cu cel de-al doilea raport de expertiză contabilă judiciară. Procurorul a subliniat că raportul a fost întemeiat exclusiv pe documentele furnizate de M.G.S., în pofida faptului că în raport se afirma că fusese consultat dosarul cauzei aflate pe rolul judecătoriei. În dosarul cauzei nu a existat nicio cerere din partea niciunui expert, fie pentru a consulta dosarul, fie pentru a obține copii ale acestuia. Concluziile raportului, prin urmare, nu s-au bazat pe toate documentele aflate la dosar, în pofida a ceea ce se afirma în raport.

9. Propunerea procurorului îi viza, de asemenea, pe ceilalți doi experți contabili, care au fost anchetați pentru aceeași infracțiune precum prima reclamantă.

10. Propunerea de începere a urmăririi penale împotriva primei reclamante a fost confirmată de către parchet la 19 octombrie 2005.

B. Percheziția domiciliului primei reclamante și a sediului social al celei de-a doua reclamante

11. La 20 octombrie 2005, Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea a depus o cerere în instanță, solicitând emiterea unei autorizații de percheziție cu privire la domiciliul primei reclamante.

Procurorul a susținut că există o suspiciune rezonabilă că reclamanta săvârșise infracțiunea de fals intelectual în redactarea celui de-al doilea raport de expertiză contabilă judiciară, pentru a-l ajuta pe unul dintre pârâți, M.G.S, să evite investigarea. Motivele acestei suspiciuni au fost: concluziile raportului au contrazis concluziile unui raport anterior care fusese elaborat de către un alt expert contabil în cursul anchetei penale; obiectivele raportului propuse de M.G.S. fuseseră, cel mai probabil, copiate și incluse în raportul în sine, cele două documente având aceeași paginare, aceeași formulare, aceleași greșeli de ortografie și de gramatică; și nu a existat nicio dovadă că prima reclamantă mai studiasse dosarul cauzei în arhivele instanței sau că ceruse copii ale documentelor în vederea

elaborării raportului de expertiză, prin urmare, raportul s-a bazat probabil numai pe informațiile furnizate de către M.G.S.

Procurorul a mai afirmat că, în conformitate cu rezoluția din 19 octombrie 2005, fusese deja începută cercetarea penală față de prima reclamantă pentru fals intelectual.

Procurorul a susținut, de asemenea, că elemente importante referitoare la elaborarea celui de-al doilea raport de expertiză – cum ar fi un calculator, o imprimantă, dosare și documente (pe hârtie sau pe disc) – ar putea fi obținute de la domiciliul primei reclamante.

12. În aceeași zi, Judecătoria Oradea – în complet format din judecător unic, judecător F.P. – a admis cererea procurorului și a emis o autorizație de percheziție a domiciliului primei reclamante, cu scopul de a descoperi dovezi cu privire la presupusa infracțiune de fals intelectual. Potrivit legislației naționale relevante, hotărârea a fost luată în camera de consiliu, în prezența procurorului și fără citarea părților.

Autorizația era valabilă trei zile, instanța precizând că percheziția trebuia efectuată în conformitate cu art. 101,103-108 și 111 din Codul de Procedură Penală al României (denumit în continuare „C. pr. pen.” – a se vedea pct. 46 infra). Era formulată astfel:

”În baza art. 100 din C. pr. pen., văzând sesizarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Oradea din data de 20 octombrie 2005 precum și lucrările de urmărire penală prezentate, respectiv: procesul-verbal de sesizare din oficiu și Rezoluția din 19 octombrie 2005, de începere a urmăririi penale față de făptuitoarea CACUCI FLOARE, pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, prev. de art. 289 cod penal și rapoartele de expertiză depuse la dosar, Autorizează efectuarea percheziției domiciliare la domiciliul învinuitei CACUCI FLOARE, fiica lui..., născută la..., în Oradea, județul Bihor.

Percheziția se va efectua cu respectarea art. 101, 103-108 și 111 C. pr. pen.

Prezenta autorizație este valabilă 3 zile de la data emiterii.

Data în camera de consiliu din 20 octombrie 2005, ora 15,00.”

13. În conformitate cu afirmațiile primei reclamante, la 21 octombrie 2004, pe când se afla pe stradă, după ce abia ieșise din casă, a fost oprită de un ofițer de poliție, care i-a spus că avea o autorizație de percheziție a domiciliului său. Prima reclamantă a cerut să fie asistată de avocatul său. Ofițerul de poliție i-a percheziționat apoi geanta, din care a ridicat unele documente personale, inclusiv o agendă de culoare portocalie conținând diferite numere de telefon. Ulterior, un procuror a intrat în casa primei reclamante pentru a desfășura percheziția domiciliară, însoțit de trei ofițeri de poliție, unul dintre aceștia fiind specialist în domeniul tehnologiei informației (IT).

14. În versiunea Guvernului asupra evenimentelor – susținută de

documentele aflate la dosar, așa cum a fost emis de organele de urmărire penală (a se vedea pct. 42 infra) – percheziționarea genții a avut loc la domiciliul primei reclamante.

15. Avocatul primei reclamante a ajuns la începutul percheziției, și anume la aproximativ zece minute după ce prima reclamantă a fost oprită pe stradă (a se vedea pct. 13 supra); la percheziție au asistat doi martori, vecini ai primei reclamante.

16. Însemnările făcute de procuror în procesul-verbal întocmit cu acea ocazie la domiciliul primei reclamante arată că acesteia i s-a cerut să predea obiectele folosite pentru a comite presupusa infracțiune de fals intelectual, și anume computerul, imprimanta și documentele pe care se baza al doilea raport de expertiză (art. 96-99 C. pr. pen., a se vedea pct. 45 infra). Prima reclamantă a confirmat existența unor astfel de obiecte la domiciliul său.

În conformitate cu procesul-verbal de percheziție, primul etaj al clădirii era ocupat de biroul primei reclamante, unde aceasta a declarat că păstra obiectele care fuseseră solicitate și alte obiecte esențiale pentru îndatoririle sale profesionale.

Au fost descoperite câteva obiecte și documente, prima reclamantă susținând că totul aparținea celei de-a doua reclamante. Ea i-a arătat procurorului un contract de închiriere încheiat între ea și a doua reclamantă în ceea ce privește utilizarea a jumătate din bunurile imobile.

Potrivit raportului, au fost ridicate obiectele următoare: unitatea centrală a calculatorului, o imprimantă, patru dosare și documente referitoare la diverse rapoarte de expertiză contabilă judiciară, un CD, patruzeci și două de dischete, o agendă portocalie cuprinzând câteva note redactate de prima reclamantă și numere de telefon – unul aparținând lui M.G.S., a se vedea pct. 7 supra – și o cutie goală de cartușe pentru imprimantă.

17. Reclamantele au susținut că, în vreme ce copia procesului-verbal de percheziție care le-a fost înmănată în acel moment nu menționa modul în care au fost sigilate obiectele și înscrisurile ridicate, copia din dosarul penal conținea informații suplimentare la pagina 4, menționând că obiectele fuseseră puse într-o cutie de carton sigilată purtând eticheta MAI (Ministerul Afacerilor Interne) 15980.

18. La terminarea percheziției prima reclamantă a declarat, în prezența avocatului său, că va depune obiecții scrise la o dată ulterioară. Martorii nu au avut obiecții privind modul în care se desfășurase percheziția.

19. Conform raportului, percheziția a început la ora 8,45 a.m. și s-a încheiat la ora 12,30 p.m.

20. La 18 noiembrie 2005, la cererea procurorului, Judecătoria Oradea a emis o autorizație de percheziție pentru sistemul computerului și pentru

datele IT ridicate de la reclamante la 21 octombrie 2005, și anume un CD și patruzeci și două dischete. Instanța și-a motivat decizia acceptând că existau indicii suficiente că datele IT ar dovedi că raportul de expertiză în discuție fusese parțial copiat dintr-un document dat primei reclamante de către M.G.S. (a se vedea pct. 11 supra).

Autorizația de percheziție era valabilă trei zile, începând cu 21 noiembrie 2005.

21. Potrivit reclamantei, la 18 noiembrie 2005 aceasta a fost citată la sediul poliției județene Cluj să participe la desigilarea calculatorului 21 noiembrie 2005. Prezentându-se împreună cu avocatul său, aceștia au observat faptul că acea cutie sigilată era diferită față de cutia care fusese utilizată la locuința sa în timpul percheziției (a se vedea pct. 16-17 supra). Prin urmare, ea a cerut ca ambii martori care fuseseră de față la percheziție să fie citați ca să facă dovada că aceea era altă cutie, însă cererea a fost respinsă. De aceea, împreună cu avocatul său, ea a decis să părăsească sediul poliției fără să asiste la procedura de desigilare și de cercetare.

22. La 5 decembrie 2005, prima reclamantă a prezentat restul de 497 pagini din primul raport de expertiză (a se vedea pct. 6 supra) Judecătoriei Oradea, după plata a 60 % din onorariu.

C. Plângerile referitoare la percheziție

23. La 8 noiembrie 2005, în temeiul art. 275-278¹ C. pr. pen. (a se vedea pct. 47 infra), prima reclamantă a depus o plângere împotriva percheziției efectuate la 21 octombrie 2004 (a se vedea pct. 13-19 supra). Ea contesta atât percheziția în sine, cât și modul în care fusese realizată.

Prima reclamantă a susținut că autorizația fusese emisă doar în ceea ce privește locuința sa, și nu în ceea ce privește sediul social al celei de-a doua reclamante. În ciuda acestui fapt, fusese percheziționată întreaga casă, inclusiv spațiul folosit de a doua reclamantă. Obiectele și înscrisurile ridicate aparțineau celei de-a doua reclamante.

Prima reclamantă a mai declarat că percheziția nu fusese necesară și putea fi evitată dacă i s-ar fi cerut să prezinte obiectele și documentele relevante, așa cum se arată în art. 98 C. pr. pen. (a se vedea pct. 45 infra). Mai mult, nu fusese oferit niciun motiv care să justifice măsura percheziției.

Ea a susținut că limitele autorizației de percheziție fuseseră depășite prin percheziționarea genții ei, care a constituit o percheziție corporală, și prin faptul că fusese împiedicată să-și folosească telefonul mobil în timpul percheziției.

S-a plâns de modul în care dispozitivele electronice reținute fuseseră sigilate cu această ocazie.

A făcut apoi referire la reținerea mai multor obiecte din casa sa, și anume „documente personale și agende personale care nu aveau nicio legătură cu acuzațiile penale împotriva sa”, și a concluzionat că toate circumstanțele de mai sus constituie dovezi de încălcare a dreptului său la viață privată, la inviolabilitate personală, a secretului profesional și a dreptului de proprietate.

24. La 24 noiembrie 2005 procurorul șef al Parchetului de pe lângă Judecătoria Oradea a respins pretențiile primei reclamante, constatând că plângerea împotriva măsurii percheziției în sine era inadmisibilă, având în vedere lipsa de dispoziții juridice specifice care să permită o astfel de cale de atac, în timp ce plângerea privind efectuarea căutării era nefondată.

25. În ceea ce privește calea de atac împotriva măsurii percheziției în sine, procurorul și-a motivat decizia de inadmisibilitate, afirmând că este de neconceput ca orice cerere de autorizare să fie dezbătută în cadrul unei proceduri contradictorii, întrucât această procedură ar împiedica însuși scopul percheziției, și anume descoperirea și colectarea de dovezi specifice dintr-un anumit loc fără notificare prealabilă.

Procurorul a arătat că percheziția la domiciliul primei reclamante a fost efectuată în conformitate cu legea. Autorizația fusese emisă pentru reședința acesteia așa cum era înscrisă pe documentele de identificare. Procurorul a declarat că organele de cercetare nu avuseseră obligația să verifice dacă acea reședință era de asemenea sediul social al unor societăți private. În raportul de expertiză juridică în litigiu, prima reclamantă dăduse detalii privind identificarea sa, inclusiv domiciliul, fără a menționa că raportul fusese întocmit de către sau în numele celei de a doua reclamante. În plus, în cursul percheziției, prima reclamantă a prezentat un contract de închiriere încheiat între ea și a doua reclamantă cu privire la jumătate din imobil, fără a specifica sau a stabili care jumătate aparține cărei părți.

Procurorul a mai afirmat că organele de urmărire penală au fost obligate să ridice toate probele materiale găsite la locul percheziției, indiferent de proprietarul acestora, și că obiectele care nu aparțin persoanei suspectate au fost returnate proprietarului lor la finalul procesului penal.

26. Cu privire la percheziția corporală, și anume percheziționarea genții primei reclamante, procurorul a susținut că legislația relevantă în domeniu stabilește clar și în mod obligatoriu că o asemenea percheziție trebuie efectuată înainte să înceapă percheziția domiciliară, „pentru a preveni astfel orice potențial act de agresiune împotriva autorităților sau a propriei persoane, dar și pentru a localiza și a colecta orice potențial *corp delict* care poate fi ascuns de persoana percheziționată [în (acest) caz, documente]”.

Regulile prevăd de asemenea că organele de urmărire penală au

obligăția să împiedice pe oricine din interiorul clădirii în discuție să comunice cu persoane aflate în exterior, fie prin telefon, fie în alt mod, ceea ce justifică faptul că prima reclamantă a fost temporar împiedicată să-și folosească telefonul mobil.

27. În legătură cu modul în care dispozitivele electronice reținute fuseseră sigilate, procurorul a afirmat că raportul întocmit cu această ocazie a fost semnat atât de prima reclamantă, cât și de avocatul său, și că nu au fost formulate obiecții. După cum s-a menționat în raport, unitatea centrală a computerului a fost sigilată într-o cutie de carton cu sigiliul MAI. În orice caz, modul în care obiectele ridicate au fost sigilate nu ar putea afecta legalitatea percheziției, dar ar putea afecta utilizarea lor ca probe în cadrul urmăririi penale.

28. Prima reclamantă a contestat această rezoluție atât în fața Parchetului de pe lângă Tribunalul Bihor, cât și în fața Judecătoriei Oradea.

29. Nu este clar dacă parchetul a răspuns acestei plângeri. În orice caz, aceeași plângere a fost analizată de instanțele naționale în două proceduri separate, după cum se arată mai jos.

30. În prima cauză, inițiată de prima reclamantă la 23 decembrie 2005, Judecătoria Oradea a pronunțat sentința la 29 iunie 2006, respingând plângerea formulată de prima reclamantă ca inadmisibilă cu privire la măsura percheziției în sine, și nefondată în legătură cu modul în care se desfășurase percheziția. Curtea a declarat că, în cazul în care era pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa, prima reclamantă ar avea dreptul de a depune la instanțele penale plângeri cu privire la percheziție și la actele procurorului.

31. Prima reclamantă a introdus apel. La 28 noiembrie 2006, Tribunalul Bihor a respins apelul, menținând decizia instanței de prim grad de jurisdicție. Acesta a considerat că percheziția se desfășurase conform legii și în conformitate cu autorizația emisă de Judecătoria Oradea. Mai mult, la momentul faptelor, prima reclamantă, asistată de avocatul său, nu obiectase nici cu privire la percheziție, nici la modul în care fusese realizată.

Curtea a considerat că ar fi fost „abuzivă” o procedură contradictorie pentru a dezbate necesitatea unei percheziții, fie înainte, fie după ce aceasta a fost efectuată.

32. În a doua procedură, plângerea depusă de prima reclamantă la 4 ianuarie 2006 a reiterat aceleași argumente principale cu cele prezentate în cadrul procedurii descrise mai sus. În special, se referea la faptul că limitele autorizației de percheziție fuseseră depășite astfel: autorizația fusese emisă doar în ceea ce privește locuința sa, și nu în ceea ce privește sediul social al celei de-a doua reclamante; nu existase nicio autorizație cu privire la geantă sau la telefonul mobil; anumite obiecte, cum ar fi agendele personale, au

fost ridicate, chiar dacă nu aveau nicio legătură cu acuzațiile penale. Computerul fusese ridicat fără a fi sigilat în mod corespunzător și, prin urmare, prima reclamantă a refuzat să îl preia fără verificarea și confirmarea de către un expert că datele IT nu fuseseră modificate. Prima reclamantă a susținut că obiectivul real al procurorului și al poliției a fost să ridice calculatorul său pentru a copia 497 pagini de anexe la primul raport de expertiză contabilă (a se vedea pct. 6 supra).

În orice caz, percheziția nu a fost necesară, deoarece ea ar fi restituit toate elementele și documentele solicitate dacă i s-ar fi cerut aceasta.

33. Cererea a fost alocată unui complet format din judecător unic, judecătoarea F.P., care la 21 februarie 2006 a cerut recuzarea sa din cauză, întrucât ea examinase și admisesse cererea privind autorizația de percheziție la 20 octombrie 2005 (a se vedea pct. 12 supra).

Această cerere a fost respinsă de președintele Judecătoriei Oradea în aceeași zi. S-a constatat că prima reclamantă a confirmat în mod expres că nu contesta măsura percheziției în sine, ci modul în care se desfășurase percheziția. Așadar, nu existau motive ca judecătoarea F.P. să se retragă din cauză.

34. În contextul celui de-al doilea proces, la 28 iunie 2006, prima reclamantă a depus o cerere cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 100 alin. (4) C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 infra). Ea a susținut că dispozițiile în litigiu au încălcat drepturile de apărare ale petentului, dreptul la un proces echitabil și dreptul la o cale de atac eficientă, deoarece acestuia sau acesteia i-a fost negat dreptul de a lua parte la proceduri și de a contesta măsura percheziției.

35. Cererea a fost examinată de către Curtea Constituțională a României („Curtea Constituțională”), care și-a pronunțat decizia la 30 noiembrie 2006, prin care a respins contestația ca nefondată. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor în litigiu, Curtea Constituțională a decis mai întâi că aceasta fusese deja examinată și se constatare că erau conforme cu Constituția (Curtea s-a referit la decizia sa din 21 octombrie 2004, prezentată în detaliu la pct. 52 infra). Curtea a reiterat faptul că numai legiuitorul poate dicta jurisdicția instanțelor naționale și procedura de judecată.

Mai mult, Curtea Constituțională a decis că emiterea unei autorizații de percheziție este o măsură procedurală și nu un proces de judecată în sine, și că, prin urmare, citarea părților nu este obligatorie, mai cu seamă atunci când o percheziție se desfășoară în prezența părților interesate și/sau a reprezentantului acestora. De asemenea, părțile interesate au avut la dispoziție mai multe posibilități și mijloace de a contesta orice măsură luată în cursul unei anchete penale sau a procesului penal.

36. Dosarul cauzei a fost retrimis la Judecătoria Oradea, care și-a pronunțat hotărârea la 31 ianuarie 2007, prin care a respins cererea formulată de prima reclamantă. Curtea a observat că o plângere similară formulată de prima reclamantă într-un alt proces fusese deja respinsă printr-o hotărâre judecătorească definitivă (a se vedea pct. 31 supra).

Curtea a mai stabilit că percheziția a fost realizată în conformitate cu prevederile legale interne și în prezența procurorului, a reclamantei și a avocatului său, și că nu au fost ridicate obiecții la momentul faptelor.

Se pare că decizia nu a fost atacată cu recurs de către prima reclamantă.

D. Urmărirea penală împotriva primei reclamante

37. În ianuarie 2006, cea de-a doua reclamantă a fost radiată din Tabloul cuprinzând membrii Corpului Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România; prima reclamantă a fost eliminată de pe listă din ianuarie 2006 până la 7 aprilie 2010, motivul invocat fiind anchetele penale îndreptate împotriva sa.

38. Prima reclamantă a fost acuzată la 27 septembrie 2009 de mărturie mincinoasă în calitate de martor în cadrul unui proces penal, complicitate (cu trimitere specifică la procesul penal împotriva lui M.G.S. și C.V.C.) și fals intelectual (alterare materială și, prin urmare, invalidare) a probelor.

Actul de sesizare făcea referire la obiectele ridicate la percheziția din 21 octombrie 2005, și anume documente legate de rapoartele de expertiză contabilă judiciară elaborate de prima reclamantă și relevante pentru mai multe proceduri penale împotriva a diferite persoane suspectate (C.V.C., A.D., F.K., G.P.); procurorul consideră că astfel de documente au fost reținute de prima reclamantă cu scopul de a obstrucționa justiția.

În actul de sesizare se preciza cu privire la ceilalți doi experți contabili (a se vedea pct. 9 supra) faptul că urma scoaterea lor de sub urmărire penală.

39. Prin hotărârea din 30 noiembrie 2010, Judecătoria Oradea a achitat-o pe prima reclamantă de toate acuzațiile.

În legătură cu acuzația de mărturie mincinoasă, judecătoria a reținut faptul că o astfel de acuzație este relevantă atunci când expertul este chemat în fața instanței să depună mărturie oral, însă nu acesta a fost situația în ceea ce privește prima reclamantă. În legătură cu dovezile scrise oferite de către prima reclamantă sub forma raportului de expertiză contabilă judiciară, Curtea a reținut că raportul este o lucrare colectivă elaborată de către cei trei experți numiți în această cauză. Cu toate că a fost adusă dovada că numai unul dintre experți studiasse dosarul în arhiva instanței, nu se putea deduce că lucrarea fusese elaborată exclusiv de către prima reclamantă și fără a lua în considerare toate documentele relevante

și consultarea cu ceilalți experți.

Curtea a afirmat, de asemenea, că nu există suficiente probe care să demonstreze că prima reclamantă l-a favorizat pe M.G.S. Raportul de expertiză contabilă a fost elaborat împreună cu ceilalți experți numiți în această cauză. Prima reclamantă fusese desemnată ca expert în procedurile penale în litigiu dintr-o listă de șase experți și, prin urmare, i-ar fi fost imposibil să planifice orice fel de ajutor pentru M.G.S.

Referitor la documentele găsite la domiciliul primei reclamante în timpul percheziției realizate la 21 octombrie 2005, instanța a afirmat că acestea nu se aflau în posesia sa în mod ilegal, deoarece toate acestea îi fuseseră furnizate de poliție în scopul de a-i permite să prezinte rapoarte contabile juridice relevante. Nu se putea deduce, prin urmare, că reclamanta ar fi reținut documentele cu intenția de obstrucționare a justiției. Instanța a dispus ca toate echipamentele IT ridicate de la prima reclamantă să fie restituite acesteia după ce hotărârea a devenit definitivă.

40. Prin hotărârea din 21 aprilie 2011 Curtea de Apel Oradea a respins recursul formulat de procuror și a menținut sentința judecătorească, statuând, în esență, că prezumția de nevinovăție în ceea ce privește prima reclamantă nu a fost infirmată. Singura opinie separată a Curții de Apel Oradea a considerat că această cauză ar fi trebuit retrimisă primei instanțe pentru rejudecare, întrucât hotărârea instanței de prim grad ar fi lipsită de o motivare pertinentă.

E. Plângerile penale depuse de prima reclamantă față de terți

41. Prima reclamantă a depus mai multe plângeri penale împotriva acelor procurori și ofițeri de poliție care solicitaseră și efectuasera percheziția din 21 octombrie 2005 la diverse autorități naționale (Senatul României, Consiliul Superior al Magistraturii și Ministerul Afacerilor Interne), acuzându-i de abuz în serviciu în efectuarea percheziției cu încălcarea art. 100-111 C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 infra). Ea și-a reiterat argumentele: ar fi fost necesare o autorizație specială și un raport separat pentru percheziția corporală (art. 106), precum și o altă autorizație de percheziție pentru sediul societății comerciale (art. 111).

42. Aceste cereri au fost reunite și evaluate într-un singur dosar al cauzei, respinsă ca nefondată de către Curtea de Apel Oradea la 20 septembrie 2006. Instanța a confirmat decizia procurorului. În ceea ce privește plângerea având ca obiect percheziția corporală, aceasta a hotărât că percheziționarea genții reclamantei avusese loc în interiorul casei sale, ca o etapă preliminară a măsurii percheziției. Mai mult, autorizația de percheziție domiciliară fusese emisă cu privire la o adresă, nu cu privire la o

persoană sau o societate comercială. Instanța a concluzionat că toate capetele de cerere sunt nefondate.

Această decizie a fost admisă de Înalta Curte de Casație și Justiție la 10 noiembrie 2006.

43. Prima reclamantă a prezentat de asemenea în fața Curții o copie a unei alte plângeri penale nedatate, adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În plângere, prima reclamantă susținea că procesul-verbal de percheziție fusese falsificat în ceea ce privește modul în care fusese sigilat computerul (a se vedea pct. 16-17 supra). Ea a afirmat, de asemenea, că, la un anumit moment după percheziție, observase că datele din calculatorul său cu privire la diferite rapoarte de expertiză contabilă judiciară pe care le elaborase fuseseră modificate în timp ce se aflau la sediul poliției, astfel încât să furnizeze dovezi pentru a o incrimina.

Fără un număr de înregistrare sau trimitere la un număr de dosar național, nu este clar dacă și când această plângere a fost depusă la autoritățile naționale; presupunând că ar fi fost, este la fel de neclar dacă prima reclamantă a primit vreun răspuns.

II. Dreptul și practica interne relevante

A. Legislația internă în vigoare

44. Articolele relevante din Codul de procedură penală, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, se citesc astfel:

45. Articolele 96-99, în esență, prevăd că organele de urmărire penală sau instanța de judecată au obligația să ridice obiectele și înscrisurile ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal. Orice persoană fizică sau juridică este obligată să predea orice astfel de obiecte sau înscrisuri la cererea organelor de urmărire penală sau a instanței. În cazul în care obiectul sau înscrisul este confidențial sau secret, mijlocul de probă în discuție trebuie predat în circumstanțe care să-i păstreze secretul sau confidențialitatea. În măsura în care rolul lor este de a colecta și de a descoperi toate informațiile și toate mijloacele de probă esențiale pentru procedura penală, organele de urmărire penală au dreptul să ridice obiectele sau înscrisurile relevante cu forța dacă acestea nu au fost predate în mod voluntar.

46. Articolele 100-111 se referă la percheziție în general. În măsura în care este relevant, menționează următoarele:

Art. 100

„(1) Când persoana căreia i s-a cerut să predea vreun obiect sau vreun înscris dintre cele arătate în art. 98 tăgăduiește existența sau deținerea acestora, precum și

ori de câte ori există indicii temeinice că efectuarea unei percheziții este necesară pentru descoperirea și strângerea probelor, se poate dispune efectuarea acesteia.

(2) Percheziția poate fi domiciliară sau corporală.

(3) Percheziția domiciliară poate fi dispusă numai de judecător, prin încheiere motivată, în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, sau în cursul judecății. [...]

(4) Percheziția domiciliară se dispune în cursul urmăririi penale în camera de consiliu, fără citarea părților. Participarea procurorului este obligatorie.

(5) [...] Percheziția corporală [...] poate fi dispusă, după caz, de organul de cercetare penală, de procuror sau de judecător.

(6) Percheziția domiciliară nu poate fi dispusă înainte de începerea urmăririi penale.”

Art. 101

„Percheziția dispusă în cursul urmăririi penale, potrivit art. 100, se efectuează de procuror sau de organul de cercetare penală, însoțit, după caz, de lucrători operativi.”

Art. 104

„(1) Organul judiciar care urmează a efectua percheziția este obligat ca, în prealabil, să se legitimeze și, în cazurile prevăzute de lege, să prezinte autorizația dată de judecător.

(2) Ridicarea de obiecte și înscrisuri precum și percheziția domiciliară se fac în prezența persoanei de la care se ridică obiecte ori înscrisuri, sau la care se efectuează percheziția, iar în lipsa acesteia, în prezența unui reprezentant, a unui membru al familiei, sau a unui vecin, având capacitate de exercițiu.

Aceste operațiuni se efectuează de organul judiciar în prezența unor martori asistenți.” [...]

Art. 105

„Organul judiciar care efectuează percheziția are dreptul să deschidă încăperile sau alte mijloace de păstrare în care s-ar putea găsi obiectele sau înscrisurile căutate, dacă cel în măsură să le deschidă refuză aceasta.

Organul judiciar este obligat să se limiteze la ridicarea numai a obiectelor și înscrisurilor care au legătură cu fapta săvârșită; obiectele sau înscrisurile a căror circulație sau deținere este interzisă se ridică totdeauna. [...]”

Art. 106

„(1) Percheziția corporală se efectuează de organul judiciar care a dispus-o, cu respectarea dispozițiilor art. 104 alin. 1, sau de persoana desemnată de acest organ.

(2) Percheziția corporală se face numai de o persoană de același sex cu cea percheziționată.”

Art. 107

„(1) Obiectele sau înscrisurile se prezintă persoanei de la care sunt ridicate și celor care asistă, pentru a fi recunoscute și a fi însemnate de către acestea spre neschimbare, după care se etichetează și se sigilează.

(2) Obiectele care nu pot fi însemnate ori pe care nu se pot aplica etichete și sigilii se împachetează sau se închid, pe cât posibil laolaltă, după care se aplică sigilii.”

Art. 108

„(1) Despre efectuarea percheziției și ridicarea de obiecte și înscrisuri se întocmește proces-verbal.”

Art. 109

„(3) Până la soluționarea definitivă a cauzei, mijloacele materiale de probă se păstrează de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată la care se găsește dosarul.”

Art. 111

„Dispozițiile din prezenta secțiune se aplică în mod corespunzător și atunci când actele procedurale se efectuează la o [...] persoană juridică, dispoziții care se completează după cum urmează:

- a) organul judiciar se legitimează și, după caz, înfățișează reprezentantului [...] persoane juridice autorizația dată;
- b) ridicarea de obiecte și înscrisuri, precum și percheziția se efectuează în prezența reprezentantului unității;
- c) atunci când este obligatorie prezența martorilor asistenței, aceștia pot face parte din personalul unității;
- d) copie de pe procesul-verbal se lasă reprezentantului unității.”

47. Articolele 275-278¹ prevăd procedura prin care orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime [a se vedea, de exemplu, *Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu împotriva României* (MC), nr. 47848/08, pct. 50, CEDO 2014].

48. Noul Cod de procedură penală, în vigoare din 1 februarie 2014, prezintă procedura de percheziție domiciliară în art. 157-164. Atât cererea procurorului pentru o autorizație de percheziție, cât și hotărârea instanței, trebuie să conțină descrieri ale locului care urmează a fi percheziționat și ale făptuitorului sau suspectului care se presupune că va fi prezent la locul percheziției, și să indice de asemenea eventualele semne că infracțiunea în cauză a fost săvârșită sau alte obiecte despre care se presupune că există la locul percheziției.

La art. 158 alin. (9) se prevede în mod expres că încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra cererii de

încuviințare a efectuării percheziției domiciliare nu este supusă căilor de atac.

La art. 165-166 este definită în detaliu procedura percheziției corporale, specificând că organele judiciare sau orice autoritate cu atribuții în asigurarea ordinii și securității publice procedează la efectuarea acesteia în cazul în care există o suspiciune rezonabilă că vor fi descoperite probe relevante pentru cercetarea penală. La terminarea percheziției trebuie redactat un proces-verbal detaliat și o copie a procesului-verbal se lasă persoanei percheziționate.

La art. 168 se prevede percheziția în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, care poate fi dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți la cererea procurorului. Detaliile procedurii sunt, în esență, similare cu cele relevante pentru percheziția domiciliară.

49. Art. 289 C. pen., în vigoare la momentul respectiv, prevede următoarele:

Art. 289 — Falsul intelectual

„Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

50. Dispozițiile privind obligația secretului profesional în legătură cu activitățile desfășurate de către experții contabili se găsesc în Standardul profesional nr. 35: Expertizele contabile, în care părțile relevante au următorul conținut:

II4. Secretul profesional și confidențialitatea expertului contabil

„Expertul contabil trebuie să respecte secretul și caracterul confidențial al informațiilor la care a avut acces și de care a luat cunoștință cu ocazia efectuării expertizelor contabile, trebuind să se abțină de la divulgarea lor către terți, cu excepția cazurilor în care a fost autorizat expres în acest scop sau dacă are obligația legală sau profesională să facă o astfel de divulgare.”

B. Decizia Curții Constituționale din 21 octombrie 2004

51. La 10 iunie 2004, Curtea Constituțională a fost sesizată cu o cerere depusă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt care contesta constituționalitatea art. 100 alin. (4) C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 supra). A fost susținut faptul că încheierea dată de o instanță în urma unei cereri pentru autorizarea unei percheziții nu putea fi atacată cu apel încălcând art. 129 din Constituția României, care menționează:

„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot

exercita căile de atac, în condițiile legii.”

Parchetul a susținut faptul că un procuror trebuie să aibă dreptul să conteste hotărârea judecătorească prin care este respinsă cererea pentru autorizarea unei percheziții.

52. La 21 octombrie 2004, Curtea Constituțională a respins cererea ca inadmisibilă. Curtea a reținut că o percheziție este dispusă de către o instanță, conform condițiilor și formelor precizate în Codul de procedură penală, și prin urmare în baza art. 27 alin. 3 din Constituție privind inviolabilitatea domiciliului, care prevede că percheziția se dispune de judecător și se efectuează în condițiile și în formele prevăzute de lege.

Curtea a reținut că art. 129 din Constituție stipulează existența căilor de atac, care, cu toate acestea, pot fi exercitate în condițiile prevăzute de lege, și anume în circumstanțele cauzei, prevăzute de Codul de procedură penală; este de domeniul exclusiv al puterii legislative să stabilească normele de procedură și jurisdicția instanțelor naționale. Curtea Constituțională a considerat în continuare că Parchetul nu contesta conținutul textului de lege atacat, ci mai degrabă lipsa de conținut a acestuia, și anume faptul că nu include posibilitatea unei căi de atac împotriva unei hotărâri a unei instanțe cu privire la o cerere pentru autorizarea unei percheziții. În măsura în care Curtea Constituțională nu are rolul de a modifica prevederi legale existente sau de a face propuneri privind îmbunătățirea unor asemenea texte, cererea apare ca inadmisibilă.

ÎN DREPT

I. Excepția preliminară ridicată de Guvern

53. Guvernul a susținut că cea de-a doua societate reclamantă nu a respectat regula celor șase luni prevăzută la art. 35 § 1 din Convenție. A afirmat că respectiva cerere depusă în fața Curții la 9 ianuarie 2006 a fost făcută în numele primei reclamante și a fost semnată numai de către aceasta. Doar la 11 septembrie 2007 a fost anexată cauzei împuternicirea semnată de prima reclamantă și purtând ștampila celei de-a doua reclamante.

De asemenea, Guvernul a susținut că a doua reclamantă nu a depus nicio cerere în fața vreunei instanțe naționale.

54. Reclamantele nu sunt de acord. Acestea au susținut că plângerile depuse în fața Curții, atât cu privire la prima reclamantă, cât și cu privire la a doua reclamantă, au fost de fapt depuse și în fața instanțelor naționale.

Hotărârea definitivă a instanței naționale a fost pronunțată la 20 octombrie 2005, iar cererea a fost depusă în fața Curții la 9 ianuarie 2006, respectiv în termenul-limită de șase luni.

55. Curtea amintește de la bun început că, în formularul cererii, prima reclamantă s-a plâns de caracterul ilegal al percheziției efectuate la domiciliul său, care era, de asemenea, sediul social al societății deținută de aceasta (a doua reclamantă). A invocat atât încălcări ale drepturilor sale, cât și ale drepturilor societății.

56. Curtea subliniază că, în conformitate cu dosarul cauzei, primul document care confirmă intenția celei de-a doua reclamante de a continua plângerile în fața sa este împuternicirea din 11 septembrie 2007, depusă la mai mult de șase luni după data de 31 ianuarie 2007, data la care Judecătoria Oradea a respins cea din urmă plângere privind legalitatea percheziției (a se vedea pct. 36 supra). Cu toate acestea, în circumstanțele prezentei cauze, Curtea nu consideră necesar să analizeze dacă cea de-a doua reclamantă a respectat termenul prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție. În această privință, reține că ambele reclamante sunt atât de strâns legate una de cealaltă încât ar fi artificială considerarea lor ca reclamante separate. Într-adevăr, a doua reclamantă este societatea primei reclamante și un vehicul pentru proiectele sale de afaceri. Pe această bază, Curtea va considera pretensele încălcări ale Convenției numai din perspectiva primei reclamante (în continuare „reclamanta”), întrucât nu există niciun dubiu că aceasta poate fi considerată o „victimă” în sensul art. 34 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Niemietz împotriva Germaniei*, 16 decembrie 1992, pct. 29-30, Seria A nr. 251-B; a se vedea și *Eugenia Michaelidou Developments Ltd și Michael Tymvios împotriva Turciei*, nr. 16163/90, pct. 21, 31 iulie 2003; și *Servulo & Associados – Sociedade de Advogados, RL și alții împotriva Portugaliei*, nr. 27013/10, pct. 79-80, 3 septembrie 2015).

57. Curtea mai consideră că nu există nicio îndoială că plângerile reclamantelor au fost depuse în termenul de șase luni stabilit de art. 35 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

58. Reclamantul s-a plâns că percheziția realizată la domiciliul său și la sediul societății sale a încălcat art. 8 din Convenție, formulat, în părțile sale relevante, după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea (...) domiciliului (...)

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională,

siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Argumentele părților

59. Reclamanta a susținut că percheziționarea domiciliului său, ridicarea diverselor obiecte și înscrisuri, cum ar fi „documente personale și agende personale care nu aveau nicio legătură cu acuzațiile penale împotriva sa”, și faptul că i se interzisese să folosească telefonul mobil în timpul percheziției reprezentau o încălcare a dreptului său la viață privată și la corespondența privată, inclusiv dreptul său la secretul profesional. Ea a susținut că ingerința nu era „prevăzută de lege” din două motive.

60. În primul rând, reclamanta a susținut că instanțele naționale au omis să justifice necesitatea măsurii. În al doilea rând, ea a susținut că percheziționarea nu a fost realizată în mod legal, întrucât limitele autorizației fuseseră depășite. Obiecte care aparțineau celei de-a doua reclamante – cu privire la care nu a fost emisă o autorizație – fuseseră ridicate, computerul ridicat nu fusese pus într-o cutie sigilată și fișierele electronice fuseseră falsificate.

În plus, aceasta s-a plâns că nici percheziția corporală efectuată în ceea ce privește geanta sa nu fusese autorizată.

61. Guvernul, la rândul său, a susținut că dacă percheziția efectuată la domiciliul reclamantei constituise o ingerință, aceasta era legală, și anume cu respectarea art. 100-110 C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 supra). Măsura a fost necesară, întrucât era direct legată de nevoile anchetei și proporționale cu obiectivul legitim de prevenire a criminalității. Măsura a implicat, de asemenea, garanții procedurale adecvate, fiind emisă de o instanță și, prin urmare, supusă controlului judecătoresc. Percheziția se bazase pe o bănuială întemeiată și domeniul său de aplicare a fost destul de limitat. În plus, aceasta s-a desfășurat în prezența martorilor independenți (Guvernul a citat *Ilia Stefanov împotriva Bulgariei*, nr. 65755/01, pct. 38, 22 mai 2008).

Guvernul reamintește că, în prezenta cauză, urmărirea penală a fost declanșată împotriva reclamantei pentru fals intelectual referitor la redactarea unui raport de expertiză contabilă judiciară care s-a dovedit esențial pentru soluționarea unei cauze penale. Percheziția a fost autorizată de o instanță pentru o perioadă de trei zile și a fost emisă întrucât existau suficiente motive pentru a crede că la domiciliul reclamantei se aflau obiecte sau înscrisuri care puteau fi relevante pentru ancheta penală. Hotărârea instanței a specificat ce obiecte și înscrisuri relevante pentru anchetă considera că pot fi găsite la domiciliul reclamantei.

62. În ceea ce privește modul în care se desfășurase percheziția, Guvernul a afirmat că limitele autorizației de percheziție nu fuseseră depășite. Documentele reținute erau declarații ale martorilor și înscrisuri contabile legate de diferitele anchete judiciare, inclusiv ancheta inițiată împotriva reclamantei; pe documentele contabile nu apărea numele societății (a doua reclamantă) și fuseseră, în esență, elaborate de reclamantă în nume propriu. Niciun document care să arate proprietatea asupra computerului nu a mai fost vreodată furnizat de reclamantă. Mai mult, diferența dintre sediul social al celei de-a doua reclamante și domiciliul primei reclamante nu a fost clar marcată, în fapt sau în drept, așa cum apare în contractul de închiriere dintre aceste părți.

63. În plus, în opinia Guvernului, procurorul avusese dreptul să efectueze o percheziție corporală a persoanei suspectate în conformitate cu art. 106 din C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 supra). Încălcarea prezumtivă a dreptului la viața privată a reclamantei fusese minimă, deoarece a fost percheziționată doar geanta acesteia din motive privind siguranța și ancheta, și numai obiectele și înscrisurile relevante au fost ridicate.

B. Motivarea Curții

64. În circumstanțele prezentei cauze, cu privire la respectarea art. 8 din Convenție, Curtea consideră că nu este necesar să examineze separat interdicția de a folosi telefonul mobil, percheziția corporală, încălcarea prezumtivă a dreptului reclamantei de a păstra secretul profesional, și percheziția domiciliară.

1. Interzicerea temporară a utilizării telefonului mobil în timpul percheziției domiciliare

65. Curtea reamintește jurisprudența sa în sensul că apelurile telefonice efectuate din spații comerciale, precum și de la domiciliu, intră sub incidența noțiunilor de „viață privată” și „corespondență” în sensul art. 8 § 1 (a se vedea *Halford împotriva Regatului Unit*, 25 iunie 1997, pct. 44, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-III). În ceea ce privește situația reclamantei, Curtea arată că, la 20 octombrie 2005, aceasta a fost într-adevăr împiedicată să-și folosească telefonul mobil în timpul percheziției (a se vedea pct. 26 supra).

66. Cu toate acestea, luând în considerare explicațiile furnizate de către autoritățile naționale în ceea ce privește această măsură (a se vedea pct. 26 supra), Curtea nu este dispusă să considere că drepturile reclamantei în temeiul art. 8 au fost mai limitate decât era strict necesar cu această ocazie. Curtea consideră relevant faptul că reclamanta nu indică nicio nevoie

anume sau concretă de a folosi telefonul mobil în timpul percheziției (a se vedea, *mutatis mutandis*, D.D. *împotriva Lituaniei*, nr. 13469/06, pct. 181, 14 februarie 2012).

67. Curtea constată că acest capăt de acuzare al reclamantei cu privire la faptul că a fost împiedicată să-și folosească telefonul mobil este astfel în mod vădit nefondat și îl respinge în temeiul art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

2. Percheziția corporală

68. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

(a) Cu privire la existența unei ingerințe

69. Potrivit jurisprudenței Curții, utilizarea puterilor coercitive conferite prin legislație pentru a cere unei persoane să se supună unei percheziții amănunțite a corpului, a hainelor și a bunurilor personale constituie o ingerință evidentă în dreptul la respectarea vieții private [a se vedea *Gillan și Quinton împotriva Regatului Unit*, nr. 4158/05, pct. 63, CEDO 2010 (extrase)].

70. În speță, Curtea constată că nu există nicio contestare între părți a faptului că geanta reclamantei a fost percheziționată, și că acest fapt ar putea constitui o „percheziție corporală” în temeiul dreptului intern și în conformitate cu practica relevantă (a se vedea pct. 26, 42 și 63 supra). La începutul acestei percheziții, o agendă portocalie a fost ridicată din geanta reclamantei, deoarece se credea că ar conține informații relevante pentru anchetele penale inițiate împotriva sa (a se vedea pct. 13 și 26 supra). Obiectele relevante ridicate au fost notate în procesul-verbal de percheziție domiciliară (a se vedea pct. 16 supra).

71. Având în vedere elementele menționate anterior, Curtea consideră că a existat o ingerință în exercitarea dreptului reclamantei la respectarea vieții sale private, prin percheziționarea genții acesteia. Un astfel de amestec este justificat în termenii paragrafului 2 al art. 8, numai în cazul în care acesta este „prevăzut de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime, menționate la paragraful 2, și este „necesar într-o societate democratică” pentru a atinge aceste scopuri (a se vedea *Smirnov împotriva Rusiei*, nr. 71362/01, pct. 37, 7 iunie 2007).

(b) Stabilirea justificării ingerinței

72. Curtea reiterează că o ingerință nu poate fi considerată ca fiind

„prevăzută de lege”, cu excepția cazului în care, în primul rând, aceasta are o bază oarecare în dreptul intern, termenul „lege” fiind înțeles în sensul său „material”, nu „formal”. Într-o sferă acoperită de dreptul scris, „legea” reprezintă legislația în vigoare astfel cum a fost interpretată de instanțe (a se vedea *Société Colas Est și Alții împotriva Franței*, nr. 37971/97, pct. 43, CEDO 2002-III).

73. Guvernul menține afirmația că percheziția corporală asupra reclamantei fusese efectuată cu respectarea art. 106 C. pr. pen., argumentând că o astfel de măsură poate fi necesară la începerea sau în timpul unei percheziții domiciliare, din motive de siguranță și în scopul cercetării (a se vedea pct. 63 supra). Autoritățile s-au bazat pe argumente similare când au respins plângerea reclamantei că limitele autorizației de percheziție au fost depășite prin percheziția corporală, și anume prin percheziționarea genții sale (a se vedea pct. 26, 30, 31, 36 și 42 supra).

74. Curtea observă în cele din urmă că, la data percheziției, fuseseră începute cercetări penale față de reclamantă – în calitatea sa de expert contabil – în ceea ce privește falsul intelectual. Autorizația de percheziție domiciliară a fost emisă pentru a se asigura localizarea unor dovezi importante referitoare la infracțiunea de fals intelectual – cum ar fi dosare, înscrisuri, un calculator, o imprimantă (a se vedea pct. 11 și 12 supra).

75. Curtea a mai observat că, în temeiul legislației naționale în vigoare la momentul faptelor, putea fi efectuată o percheziție corporală dispusă de autoritatea însărcinată cu ancheta, în conformitate cu normele specifice (a se vedea art. 106 C. pr. pen., citat la pct. 46 supra). Cu toate acestea, Curtea observă că autorizația emisă de Judecătoria Oradea la 20 octombrie 2005 (a se vedea pct. 12 supra), cu toate că face o referire generală la aplicarea art. 103-108 C. pr. pen., nu menționează în mod explicit faptul că o percheziție corporală ar putea fi efectuată în baza art. 106 C. pr. pen., și nici nu conține motive specifice care să justifice o astfel de măsură. Mai mult, procurorul prezent la percheziție a omis, de asemenea, să definească scopul și întinderea percheziției corporale (a se vedea pct. 13 supra).

76. Curtea reiterează că referirea la legea relevantă, în general, nu poate înlocui autorizarea specifică a unei percheziții, delimitându-i scopul și întinderea stabilite în conformitate cu prevederile legale relevante fie anterior, fie ulterior (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kilyen împotriva României*, nr. 44817/04, pct. 34, 25 februarie 2014).

77. Astfel, Curtea consideră că percheziționarea genții reclamantei, inclusiv ridicarea agendei portocalii, nu a fost însoțită de garanții adecvate și eficace împotriva abuzurilor.

78. În plus, deși admite că anumite circumstanțe urgente, cum ar fi existența unor motive specifice de siguranță, pot cere ca măsuri speciale,

inclusiv percheziții corporale la fața locului, să fie luate de către organele de cercetare penală la începutul percheziției domiciliare, Curtea consideră că Guvernul nu a invocat niciun argument convingător pentru a demonstra existența unor astfel de motive în prezenta cauză.

79. Astfel, Curtea concluzionează că, având în vedere considerațiile de mai sus și în absența unei ordonanțe adaptate la cazul reclamantei, care să indice în mod clar scopul și întinderea percheziției corporale, ingerința în dreptul reclamantei la viața privată nu era „conform legii” în înțelesul art. 8 din Convenție. Prin urmare, nu este necesar să examineze dacă ingerința a urmărit un scop legitim și dacă a fost proporțională.

80. Rezultă că a fost încălcat art. 8 din Convenție.

3. Secretul profesional

81. Curtea observă că reclamanta s-a plâns în termeni vagi și generali în fața autorităților naționale că ridicarea diverselor obiecte și înscrisuri de la domiciliul său, și anume „documente personale și agende personale care nu aveau nicio legătură cu acuzațiile penale împotriva sa”, se făcuse cu încălcarea dreptului său de a păstra secretul profesional (a se vedea pct. 23 supra). Nicio altă justificare a plângerii, în fapt sau în drept, nu a fost prezentată de către reclamantă. În fața autorităților naționale, ea nu a făcut trimitere în mod expres la textele juridice relevante care descriu circumstanțele în care operează acest privilegiu (a se vedea pct. 45 și 50 supra).

82. Curtea observă, în continuare, că reclamanta s-a plâns în fața sa în termeni similari, fără a prezenta dovezi cu privire la dauna produsă de pretinsa încălcare (a se vedea pct. 59 supra). Astfel, reclamanta nu a reușit să justifice, atât în fața autorităților naționale, cât și în fața Curții, motivul pentru care astfel de documente personale ar fi trebuit să intre sub incidența relației privilegiate contabil – client.

83. În aceste condiții, Curtea consideră că reclamanta nu a reușit să-și susțină corespunzător capătul de cerere cu privire la încălcarea dreptului său la secretul profesional. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie declarat inadmisibil și respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. (a) și art. 35 § 4 din Convenție.

4. Percheziția domiciliară

84. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie să fie declarat admisibil.

(a) Cu privire la existența unei ingerințe

85. Curtea observă că percheziția și ridicarea diferitelor obiecte prin dispoziția judecătorului au vizat domiciliul reclamantei, unde s-a constatat că aceasta își avea biroul și unde păstra computerul și anumite materiale legate de locul de muncă.

În conformitate cu jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că, în cauza de față, a existat o ingerință în exercitarea dreptului reclamantei la respectarea domiciliului său (a se vedea *Buck împotriva Germaniei*, nr. 41604/98, pct. 31, CEDO 2005-IV; *Niemietz împotriva Germaniei*, citată anterior, pct. 29-31; a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Sallinen și Alții împotriva Finlandei*, nr. 50882/99, pct. 70-72, 27 septembrie 2005; și *Wieser și Bicos Beteiligungen GmbH împotriva Austriei*, nr. 74336/01, pct. 43-45, CEDO 2007-IV).

(b) Stabilirea justificării ingerinței

86. În continuare, Curtea trebuie să stabilească dacă ingerința a fost justificată în temeiul art. 8 § 2, cu alte cuvinte dacă a fost „prevăzută de lege”, dacă a urmărit unul sau mai multe din scopurile legitime enumerate de paragraful respectiv și dacă a fost „necesară într-o societate democratică” pentru îndeplinirea scopului în cauză.

(i) Dacă ingerința era prevăzută de lege

87. Făcând referire la principiile sale generale în materie (a se vedea pct. 72 supra), Curtea observă că, la momentul faptelor, C. pr. pen., și anume art. 96-111 (a se vedea pct. 45-46 supra), conținea dispoziții detaliate privind ridicarea de obiecte și înscrisuri și procedura aplicabilă, atât în ceea ce privește percheziția domiciliară, cât și percheziția la sediul social al unei persoanei juridice.

88. Cu toate acestea, în speță, Curtea observă că obiecțiile reclamantei se referă în primul rând la modul în care a fost aplicat cadrul juridic. Argumentele reclamantei în ceea ce privește legalitatea ingerinței fiind strâns legate de întrebarea dacă testul „necesității” a fost respectat în cazul său, Curtea va aborda împreună cerințele referitoare la „prevăzut de lege” și la „necesitate” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kvasnica împotriva Slovaciei*, nr. 72094/01, pct. 84, 9 iunie 2009).

(ii) Dacă ingerința a urmărit un scop legitim

89. Curtea arată că măsurile de percheziție și ridicare de obiecte și înscrisuri au fost dispuse în cadrul unei acțiuni penale împotriva reclamantei, care a fost suspectată de a fi comis falsul intelectual. Acestea

au servit, prin urmare, un obiectiv legitim, și anume prevenirea criminalității.

(iii). *Dacă ingerința era „necesară într-o societate democratică”*

90. Potrivit jurisprudenței consacrate a Curții, noțiunea de „necesitate” implică faptul că o ingerință corespunde unei nevoi sociale stringente și, în special, că acesta este proporțională cu scopurile legitime urmărite (a se vedea, printre multe alte autorități, *Camenzind împotriva Elveției*, 16 decembrie 1997, pct. 44, *Reports*, 1997-VIII). Atunci când stabilește dacă amestecul este sau nu „necesar într-o societate democratică”, Curtea va lua în considerare faptul că statelor contractante le este permisă o marjă de apreciere. Cu toate acestea, excepțiile prevăzute la art. 8 § 2 trebuie să fie interpretate în sens restrâns și necesitatea lor într-o anumită cauză trebuie să fie stabilită în mod convingător (a se vedea, *inter alia*, *Buck*, citată supra, pct. 44).

91. În ceea ce privește perchezițiile domiciliare și ridicarea de obiecte în special, Curtea a statuat în mod repetat că statele contractante pot considera necesar să recurgă la astfel de măsuri pentru a obține probe materiale ale anumitor infracțiuni.

Întrebarea la care trebuie să răspundă Curtea este dacă relația dintre scopul urmărit și mijloacele folosite poate fi considerată proporțională (a se vedea *Robathin împotriva Austriei*, nr. 30457/06, pct. 43, 3 iulie 2012). Elementele luate în considerare sunt, în special: dacă percheziția s-a efectuat în temeiul unui mandat emis de un judecător și al unei suspiciuni rezonabile; circumstanțele în care a fost emis mandatul de percheziție, în special alte mijloace de probă disponibile la acel moment; dacă domeniul de aplicare al mandatului era limitat în mod rezonabil; și modul în care a fost realizată percheziția, inclusiv prezența observatorilor independenți în timpul cercetării în vederea asigurării că nu au fost ridicate materiale supuse secretului profesional [a se vedea, *inter alia*, *Smirnov*, citată anterior, pct. 44, și, *mutatis mutandis*, *Sher și alții împotriva Regatului Unit*, nr. 5201/11, pct. 172, CEDO 2015 (extrase)].

(α) *Emiterea autorizației de percheziție și termenii acesteia*

92. În ceea ce privește prezenta cauză, Curtea observă de la început că percheziția și ridicarea de obiecte și înscrisuri, incriminate în plângere, s-au bazat pe o încheiere pronunțată de un judecător la cererea organelor de cercetare penală, și anume a procurorului (a se vedea pct. 11-12 supra). Curtea nu consideră că obținerea autorizației în cadrul unei proceduri *ex parte* este problematică în sine (a se vedea, de exemplu, *Iliia Stefanov*, citată anterior, pct. 39).

Totuși, deși este o considerație foarte relevantă, faptul că o cerere de emitere a autorizației a fost supusă controlului judiciar nu duce neapărat, în sine, la o protecție suficientă împotriva abuzurilor. Mai mult, Curtea trebuie să examineze circumstanțele specifice și să evalueze în ce măsură cadrul juridic și limitele puterilor exercitate au oferit o protecție corespunzătoare împotriva ingerințelor arbitrare din partea autorităților [a se vedea *Cronin împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 15848/03, 6 ianuarie 2004].

93. În această privință, Curtea observă că această cerere a fost formulată în contextul procedurii penale care fusese inițiată împotriva reclamantei în legătură cu o posibilă infracțiune de fals intelectual; cererea cuprindea motivele și făcea referire la mijloace de probă specifice care trebuiau localizate și ridicate (a se vedea pct. 11 supra). Judecătoria Oradea a examinat cererea și mijloacele de probă pe care se întemeia procurorul, și a considerat că aceasta era suficient de fundamentată, inclusiv în ceea ce privește existența unei suspiciuni rezonabile, prin urmare încuviințând cererea așa cum aceasta era formulată. În acest context, trebuie notat că legislația relevantă la momentul faptelor, și anume art. 100 C. pr. pen. (a se vedea pct. 46 supra), nu prevedea ca mandatul să includă o enumerare a obiectelor despre care se presupunea că există la locul percheziției și care trebuiau ridicate.

În circumstanțele descrise mai sus, Curtea constată că nu există niciun motiv întemeiat de a pune sub semnul întrebării motivarea instanțelor naționale în cauză și concluzia lor că, la momentul faptelor, autorizația de percheziție se baza pe o bănuială întemeiată. Faptul că, în cele din urmă, reclamanta a fost achitată câțiva ani mai târziu nu poate modifica această apreciere (a se vedea, de exemplu, *Robathin*, citată anterior, pct. 46).

94. Mai mult, observând că autorizația era emisă pentru o perioadă scurtă de timp și făcea referire la mijloace de probă specifice care trebuia să fie ridicate, și anume computerul, imprimanta și documentele pe care se baza al doilea raport de expertiză (a se vedea 11 și 12 supra), Curtea consideră că domeniul de aplicare al autorizației a fost rezonabil de limitat (a se vedea, prin comparație, *Smirnov*, citată anterior, pct. 47).

(6) Executarea autorizației

95. Rămâne întrebarea dacă, de fapt, executarea autorizației de percheziție poate fi considerată ca o măsură „necesară” și, în special, proporțională cu scopul legitim urmărit.

96. Curtea observă de la bun început că percheziția s-a desfășurat în prezența reclamantei, a doi martori – care erau vecinii reclamantei – și a avocatului reclamantei (a se vedea pct. 15 supra). Un specialist IT a făcut parte din echipa de anchetă care a efectuat percheziția (a se vedea pct. 13

supra). În conformitate cu procesul-verbal de percheziție, întocmit la terminarea percheziției, toate obiectele și înscrisurile ridicate au fost enumerate și sigilate.

97. Deși reclamanta a susținut că procedura de sigilare a fost defectuoasă, mai ales cu privire la computer (a se vedea pct. 23 supra), în lipsa unei justificări relevante a acestei plângeri, Curtea este obligată să respecte aprecierile instanțelor naționale în acest sens, toate fiind de acord că sigilarea a fost corectă. În plus, Curtea observă că la momentul percheziției nu a fost făcută nicio obiecție de către reclamantă sau de către avocatul acesteia, nici în legătură cu percheziția propriu-zisă, nici în privința procedurii de sigilare sau a obiectelor ridicate (a se vedea pct. 18 supra).

98. Curtea constată de asemenea că desigilarea computerului și percheziționarea efectivă a acestuia au avut loc în conformitate cu o altă autorizație de percheziție emisă la o dată ulterioară, respectiv la 18 noiembrie 2005. Atunci când această din urmă autorizație a fost executată, reclamanta și avocatul său a refuzat să fie prezenți în timpul procedurii de desigilare și de percheziție (a se vedea pct. 21 supra).

99. În aceste circumstanțe, Curtea apreciază că aceștia au renunțat în mod implicit dar neechivoc la o garanție importantă oferită de sistemul juridic național [a se vedea, *mutatis mutandis*, D.H. și alții împotriva Republicii Cehe (MC), nr. 57325/00, pct. 202, CEDO 2007-IV], care le-ar fi permis să efectueze un control ulterior cu privire la conținutul computerului pentru a scoate la iveală orice posibilă manipulare a dosarelor relevante.

100. Pe de altă parte, chiar presupunând că reclamanta și-a urmărit în mod corespunzător în fața autorităților naționale susținerile că datele informatice ridicate la 21 octombrie 2005 au fost falsificate și modificate înainte de percheziționarea computerului din 21 noiembrie 2005 (a se vedea pct. 21, 33 și 43 supra), aceste afirmații nu au fost niciodată considerate justificate (a se vedea pct. 27, 31 și 36 supra).

101. În orice caz, Curtea consideră că, în legătură cu acele capete de cerere vizând sigilarea computerului și modificarea dosarelor sale, chestiunea care iese în evidență privește în esență mai mult folosirea probelor despre care se pretinde că au fost obținute în mod ilegal, decât încălcarea drepturilor garantate prin art. 8. Așa cum au arătat instanțele naționale și Curtea Constituțională (a se vedea pct. 30 și 35 supra), într-o asemenea situație, odată ce a fost pusă sub acuzare, reclamanta avea posibilitatea să conteste măsurile atacate și impactul acestora asupra drepturilor sale pe întreaga durată a procedurilor penale.

102. În sfârșit, în speță, reclamanta a avut o cale de atac sub forma unei cereri de control judecătoresc *a posteriori* în ceea ce privește modul în care a fost executată autorizația de percheziție (a se vedea, prin comparație,

Iliya Stefanov, citată anterior, pct. 44).

Curtea ia act că toate capetele de cerere ale reclamantei cu privire la circumstanțele în care a fost efectuată percheziția domiciliară la 21 octombrie 2005 au fost examinate de instanțele naționale în trei procese separate (a se vedea pct. 30-36 și 42 supra). Deciziile, care se întemeiau pe legislația națională relevantă în vigoare la momentul faptelor, au fost corect motivate.

103. În aceste condiții, Curtea nu este în măsură să ajungă la o concluzie diferită de cea a autorităților naționale. Curtea reamintește că atribuția sa de a analiza respectarea legii interne este limitată, deoarece este în primul rând de competența autorităților naționale, în special a instanțelor, să interpreteze și să aplice legea respectivă (a se vedea *Chappell împotriva Regatului Unit*, 30 martie 1989, pct. 54, seria A nr. 152-A).

104. În concluzie, Curtea consideră că decizia de autorizare a percheziției la domiciliul reclamantei s-a bazat pe motive relevante și suficiente, și s-a bucurat de garanții adecvate împotriva abuzurilor și arbitrariului. Prin urmare, Curtea nu consideră nici măsura percheziției domiciliare în sine, nici modul în care a fost realizată, inclusiv ridicarea diverselor obiecte și înscrisuri, altele decât agenda portocalie (a se vedea pct. 77 supra), ca disproporționate în raport cu obiectivul urmărit.

Rezultă că nu a fost identificată nicio încălcare a art. 8 în situația prezentei cauze cu privire la percheziția efectuată la domiciliul reclamantei și la ridicarea de obiecte și înscrisuri la 21 octombrie 2005.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 13 coroborat cu art. 8 din Convenție

105. Reclamanta a susținut că nu a avut la dispoziție o cale de atac efectivă cu privire la capetele sale de cerere legate de percheziția domiciliară. Aceasta a invocat art. 13 din Convenție în această privință, redactat după cum urmează:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de [prezenta] Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Argumentele părților

106. Reclamanta s-a plâns de o încălcare a dreptului său la o cale de atac eficientă, întrucât legislația română nu prevede o cale de atac împotriva deciziei care autorizează percheziția domiciliară. Aceasta a

declarat că epuizase toate căile existente, niciuna dovedindu-se eficientă cu privire la capetele sale de cerere în temeiul art. 8.

107. Guvernul a recunoscut că niciun apel nu poate fi formulat împotriva măsurii percheziției domiciliare în sine. Cu toate acestea, modul în care măsura a fost aplicată ar putea fi atacat în fața unei instanțe. În plus, reclamanta avusese ocazia să formuleze orice obiecții privind legalitatea probelor ridicate în cursul percheziției domiciliare în fața instanței penale.

În continuare, Guvernul a susținut că reclamanta ar fi putut depune plângeri penale împotriva ofițerilor în cauză în ceea ce privește accesul nepermis pe o proprietate sau abuzul în serviciu. De asemenea, aceasta ar fi putut introduce plângeri civile împotriva ofițerilor responsabili în cazul în care percheziția ar fi fost dispusă sau efectuată în mod ilegal.

B. Motivarea Curții

108. Efectul art. 13 este acela că impune prevederea unei căi de atac interne care să îi permită autorității naționale competente atât să examineze fondul capătului de cerere întemeiat pe Convenție, cât și să acorde o reparație corespunzătoare, deși statelor contractante li se permite o anumită discreție în ceea ce privește modalitatea de a se conforma obligațiilor prevăzute de Convenție. Cu toate acestea, o astfel de cale de recurs se impune doar în ceea ce privește capetele de cerere care pot fi considerate demonstrabile în termenii Convenției (a se vedea *Camenzind*, pct. 53 și *Ilyia Stefanov*, pct. 56, ambele citate anterior).

109. Având în vedere concluziile sale în conformitate cu art. 8 în ceea ce privește percheziția domiciliului reclamantei și la ridicarea diferitelor obiecte și înscrisuri (a se vedea pct. 84 supra), Curtea apreciază că plângerea, în acest sens, este întemeiată. În consecință, aceasta constată că plângerea reclamantei în temeiul art. 13, referitor la lipsa unei căi de atac eficiente în acest sens, nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție, și nici inadmisibilă pentru alte motive. Prin urmare, trebuie să fie declarată admisibilă.

110. Curtea amintește de la început că problema autorizației a făcut obiectul unui control jurisdicțional *a priori* în cadrul unei proceduri care oferă garanții suficiente împotriva abuzului și a arbitrariului (a se vedea pct. 104 supra).

111. Însă nici în prezent, nici la vremea respectivă, nicio dispoziție din Codul de procedură penală nu prevedea nicio procedură prin care o persoană ar putea contesta măsura percheziției în sine sau necesitatea acesteia.

112. Curtea reamintește jurisprudența sa consacrată în materie:

noțiunea de cale de atac efectivă în acest context nu presupune posibilitatea de a contesta emiterea unui mandat înainte de percheziție [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Tamosius împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 62002/00, CEDO 2002-VIII și *Ilyia Stefanov*, pct. 59, citate anterior].

113. În plus, Curtea constată că, atât legalitatea măsurii percheziției în cauză, cât și modul în care a fost executată pot fi contestate în fața instanțelor naționale, fie înainte de trimiterea în judecată (prin intermediul unei contestări a măsurilor luate de către procuror), fie ulterior (în fața instanței judecătorești sesizate cu cauza penală). Instanțele naționale au dreptul să verifice legalitatea tuturor actelor efectuate și a măsurilor procedurale luate în fazele anterioare ale urmăririi penale (a se vedea, pe de altă parte, *L.M. împotriva Italiei*, nr. 60033/00, pct. 41-47, 8 februarie 2005, cauză în care reclamantul nu a avut nicio cale de atac pentru a contesta nici măsura percheziției, nici faptul că nu a fost validată *a posteriori* de către parchet, așa cum este prevăzut în legislația națională relevantă, în măsura în care niciun obiect sau înscris nu a fost ridicat în timpul percheziției).

114. Curtea subliniază în mod deosebit faptul că instanțele interne, inclusiv Curtea Constituțională, s-au referit la posibilitatea reclamantei de a contesta, în fața instanțelor care aveau competența să decidă asupra fondului acuzațiilor formulate împotriva sa, orice măsură litigioasă luată în timpul urmăririi penale, inclusiv referitor la percheziție și la modul în care a fost executată (a se vedea pct. 30 și 35 supra).

De fapt, este ceea ce reclamanta a făcut contestând măsura în litigiu și modul de executare în fața instanțelor naționale în trei procese separate. În acest context, Curtea consideră că este important faptul că, în cel de-al doilea proces, instanțele naționale au reținut că aceasta afirmase în mod expres că fusese de acord cu măsura, dar nu cu modul în care a fost realizată (a se vedea pct. 33 supra; a se vedea și, *mutatis mutandis*, *Giuttari împotriva Italiei* (dec.), nr. 42733/07, pct. 33 și 45, 2 decembrie 2014).

Pretențiile reclamantei au fost evaluate corespunzător de către instanțe, în conformitate cu legislația aplicabilă. Mai mult decât atât, probele ridicate în timpul percheziției au fost examinate și invocate de instanțe în decizia de achitare (a se vedea pct. 39 supra).

115. În același timp, Curtea observă că reclamanta nu formulat nicio pretenție civilă în temeiul legislației cu privire la răspunderea civilă în general prin care să ceară despăgubiri pentru pretinsa percheziție ilegală.

116. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că reclamanta a avut la dispoziție suficiente căi de atac apte să ofere reparații pentru plângerile sale referitoare la percheziție și la ridicarea diferitelor obiecte și înscrisuri la 21 octombrie 2005.

În consecință, nu s-a produs nicio încălcare a art. 13 coroborat cu art. 8 din Convenție, în ceea ce privește percheziția efectuată la domiciliul reclamantei și la ridicarea diferitelor obiecte și înscrisuri.

IV. Cu privire la celelalte preținse încălcări ale Convenției

117. În ultimul rând, reclamanta s-a plâns, în temeiul art. 6 din Convenție de mai multe aspecte referitoare la procedurile penale împotriva sa.

118. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că nu reiese nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în Protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

V. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

119. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea constată că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

120. Reclamanta a solicitat 412,07 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, care corespundea valorii computerului și a imprimantei ridicate. Reclamanta a mai solicitat 10 000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral.

121. Guvernul a contestat aceste pretenții. În continuare, a susținut că o constatare a încălcării ar constitui o reparație echitabilă suficientă.

122. Curtea subliniază că nu a constatat nicio încălcare a Convenției în ceea ce privește ridicarea computerului și a imprimantei reclamantei. Prin urmare, nu există niciun motiv să i se acorde prejudiciu material pretins în această privință; de aceea, respinge acest capăt de cerere. Totuși, Curtea acceptă că încălcarea dreptului reclamantei la viața privată i-a cauzat suferință. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantei 4 500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

123. De asemenea, reclamanta a solicitat 2 432,67 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața autorităților naționale.

124. Guvernul a contestat aceste pretenții, susținând că nu erau susținute în mod corespunzător de probe.

125. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, și, pronunțându-se în echitate, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantei suma de 500 EUR pentru cheltuielile din procedurile interne.

C. Dobânzi moratorii

126. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește percheziționarea genții reclamantei, percheziția domiciliară efectuată și ridicarea diferitelor obiecte și înscrisuri la 21 octombrie 2005, iar restul capetelor de cerere inadmisibile.
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 8 din Convenție în ceea ce privește percheziția efectuată asupra genții reclamantei, inclusiv ridicarea agendei portocalii;
3. *Hotărăște* că nu a avut loc nicio încălcare a art. 8 din Convenție în ceea ce privește percheziția domiciliară și ridicarea diferitelor obiecte și înscrisuri la 21 octombrie 2005.
4. *Hotărăște* că nu a fost încălcat art. 13, coroborat cu art. 8 din Convenție;
5. *Hotărăște*
(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data

plății:

- (i) 4 500 EUR (patru mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciu moral;
- (ii) 500 EUR (cinci sute de euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamantă cu titlu de impozit;
- (b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

6. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 17 ianuarie 2017, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Marialena Tsirli
Grefier

András Sajó
Președinte